

Άβουλα

اداره خانه سی :
فلطه نجشینه بازاری صاحبیلر خانه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ' 'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✉ ΓΡΑΦΕΙΑ ✄ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού ἔτησία γρ. 30 'Εξωτερικού ἔτησία φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού ἔτησία γρ. 54 'Εξωτερικού φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	--	--

Ἐαρινὰ σκηνογραφαί.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΥΠΟΤΡΟΠΗ

Ἐκ τῶν πολλῶν διδαγμάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχει ἡ αὐριον ἀναγινωσκομένη εὐαγγελική περικοπή, ἡ περιγράφουσα τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἐπετέλεσε παρὰ τὴν Προβατικὴν κολυμβήθραν, θεραπεύσας τὸν παραλυτικόν, ἐν ἑξ αὐτῶν σήμερον θέλει μᾶς ἐπασχολήσει περισσότερον: ἡ ὑποτροπή τοῦ ἁμαρτήματος.

Ὅταν ὁ Χριστὸς συνήντησε τὸν παραλυτικόν, ἰαθέντα πλέον, τῷ εἶπεν:

— Ἴδου ὕγιης γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε.

Τὸ ὅτι ἡ ἁμαρτία φέρει πολλὰ δεινὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὸ ὅτι αὕτη καὶ μόνον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ, πολλάκις ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐξήρθη καὶ ἀπεδείχθη. Ἐν τούτοις ὁσονδήποτε μεγάλη καὶ ἀνλογισθῆ ἡ ἁμαρτία, ὁσονδήποτε φοβερὸν τὸ πταίσμα, πάντοτε ὑπάρχει ἡ εὐκαιρία τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ λυτρωμοῦ, εὐρίσκεται τρόπος θεραπείας καὶ ἀποκαθάρσεως. Τὸ μέσον τοῦτο τὸ ἀλάθητον εἶναι ἡ μετάνοια.

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν συνίσταται, καὶ τῶν ὄρων, ὅφ' οὗς ὄρεθ, ὑπόκειται πάντοτε εἰς σφάλματα, εἰς παραπτώματα, εἰς πλάνας, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφύγη. Δὲν εὐρίσκεται ἴσως ἄνθρωπος, ὅστις ἐν εὐκρινείᾳ νὰ δύναται νὰ καυχῆθῃ, ὅτι διήλθε μακρὸν ἢ μικρὸν βίον ἀλαθῆτως. Ἐν τούτοις ἀν τὸ σφάλμα εἶναι ἀνθρώπινον καὶ οὐδαμῶς μειώνει τὴν ἄλλην ἀξίαν καὶ περιωπὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑποτροπή τοῦ σφάλματος, ἡ ἐπανάληψις αὐτοῦ καὶ ἡ εἰς αὐτὸ ἐκ νέου πτώσις ὑποβιάζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν καταδεικνύει ἀσθενὸς καὶ σαθροῦ χαρακτήρος καὶ τὸν στιγματίζει ὡς ἄθλιον πταίστην, οὐδὲν δυνάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ νὰ ἐπικαλεσθῆ.

Ἡ μετάνοια διὰ τι σφάλμα μᾶς προϋποθέτει, ὅτι ἐξετιμήσαμεν τὸ σφάλμα μᾶς τοῦτο, ὅτι τὸ ἐσταθμίσαμεν καλῶς, ἀνεμετρήσαμεν τὰς συνεπείας του καὶ μετὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν καὶ προηγουμένην διανοητικὴν ἐργασίαν, μετὰ τὴν ψυχικὴν αὐτὴν διονύχισιν ἀπεφάνθημεν περὶ τοῦ κατακριτέου, καὶ, ἀποτροπιαζόμενοι τὴν πρᾶξίν μας ἐκείνην, λαμβάνομεν ἀπόφασιν νὰ ἀκολουθῶμεν ἀντίθετον δρόμον καὶ ν' ἀποφεύγωμεν παντὶ σθένει πᾶν ὅ,τι τώρα μᾶς λυπεῖ.

Ἄν κατόπιν ὅμως ὄλων αὐτῶν ἐπαναπέσωμεν εἰς τὴν ἰδίαν τάφρον, φηρώμεθα ἀνίσχυροι ἠθικῶς, ἀνεργάτιστοι, χαῖνοι, ἔρμαιον τῶν παθῶν μας, ρυμουλκούμενοι ὑπ' αὐτῶν, ἀντὶ ἡμεῖς νὰ τὰ χαλιναγωγῶμεν.

Ἡ ἐπανάληψις τοῦ σφάλματος εἶναι ἀκόμη καὶ πλέον φοβερά, διότι δημιουργεῖ τὴν ἑξιν, ἣτις εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸ ἠθικὸν πρανές, ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν.

Ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ:

— Μηκέτι ἁμάρτανε,

καὶ ἄς φροντίσωμεν, ἀφοῦ τοῦλάχιστον δὲν εἶναι τοῦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγωμεν δηλονότι τελείως τὰ παραπτώματα, νὰ μὴ ἐπαναπίπτωμεν τοῦλάχιστον εἰς αὐτὰ.

Ἡ εὐδαιμονία μᾶς δύναται νὰ ἐξασφαλισθῆ δι' αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ μέσου.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΕΒΡΤΗ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν, τὴν ὁποῖαν τὸ πρῶτον ἐθρήσκειεν ὁ ἄνθρωπος, ἀπέμειναν μερικαὶ ὠχραὶ καὶ ὀσμῆραι ἐξίτηλοι γινόμεναι ἀναμνήσεις ἐν εἶδει ἐσθίων, μία δὲ ἐξ αὐτῶν, ἡ μᾶλλον ἐπικρατής, εἶναι ἡ πρώτη Μαΐου.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ εἶναι ἀκόμη βαθειὰ ριζωμένη ἡ ἐπιθυμία, ὅπως τὴν πρώτην ταύτην ἡμέραν χαιρετήσῃ εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὁρέψῃ ἄνθη καὶ κοσμήσῃ δι' αὐτῶν, ἐπαυροχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του, τὴν εἴσοδον αὐτοῦ. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη καταντῶ ἰσρά καὶ βλέπομεν τὴν τελευταίαν ἐσπέραν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου μίαν γενικὴν ἐξοδὸν εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ προάστια τῆς πόλεως, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ κόψουν τὸν μᾶη καὶ νὰ χαιρετήσουν τὴν κατ' ἐξοχὴν ταύτην ἡμέραν τοῦ ἔαρος.

Ἡ νεότης πρὸ πάντων εἶναι λίαν φανατικὴ εἰς τὴν ἐσθίαν αὐτήν. Τὴν συνάδουσε, πολὺ προσφυῶς, μετὰ τὴν ἄλλην πανηγυρίαν, τὴν ὁποῖαν τελεῖ ἡ φύσις, τὴν πανηγυρίαν τῶν γενικῶν ἐσθίων, εἴτινες θὰ δημιουργήσουν τὴν ἐπερχομένην γενεάν, τόσον εἰς τὸν φυσικόν, ὅσον καὶ τὸν φυτικόν κόσμον. Καὶ δι' αὐτὸ ἰδιαιτέρως τὴν ἀγαπᾷ καὶ πιστῆ εἰς τὴν ἀνάμνησίν της, κατ' ἔτος ὑπὸ τοὺς ἀνθοβρεθιαῖς κλάδους τῶν δάιδρων, ψάλλει τὸ ἔαρ, ἐνῶ κυρίως τονίζει ὡδὰς εἰς τὸν ἐρωτὰ καὶ συνδέει τὴν ὄψιν τοῦ ἀνθισμένου ῥόδου μετὰ τὴν ὄψιν τῆς προσφιλοῦς ὑπόρξεως, ἣτις κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Μία λοιπὸν ἐσθίη ἐρωτος κατήντησε, λεληθότως, νὰ εἶναι ἡ πρώτη Μαΐου, εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ πρόσωπα λαμβάνουσι μορφὴν ἀνθέων καὶ ἐξ ἄλλου τὰ ἄνθη ἐνσωματοῦνται εἰς ὑπάρξεις προσφιλῆς. Καὶ ψάλλεται ὁ Μάιος ὡς μὴν τῶν ἐσθίων καὶ τὰ μυρωμένα λουλούδια του σμορπίζονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς διασημναῖς τῶν αἰσθημάτων, ὡς ἐκδήλωσις μυστικῆς τῆς συμπαιθείας, ὡς θυμιάμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ λατρευτοῦ ὄντος.

Ὅποια ἐκδιαίτησις λουλουδιῶν! Καὶ ἐπὶ τῆς λιτῆς τεραπέζης δημοσιογραφικοῦ γραφείου, ἡ ἐπὶ τῆς κομψῆς ἐταξέρας πολυτελοῦς σαλονιοῦ, εἰς τὸ παράθυρον, παρὰ τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ἡ βιοπαιδεία καὶ εἰς τὸ ταπεινὸν ἐργαστήριον ταπεινοῦ χειρῶνακτος, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰς κομμοβιοδοχὰς ὄλων τῶν ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν γυναικῶν θὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισιν του ἐν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ πολλά, ἀπὸ τὰ ἄπειρα λουλούδια τῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα γοητεύουν μετὰ τὸ ἄρωμά των, θέλγουν μετὰ τὰ χρώματα καὶ ἐμβάλλουν εἰς τὴν ψυχὴν κάποιαν εὐλίαν καὶ ἀσύλληπτον γοητείαν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις, χωρὶς νὰ δύναται καὶ νὰ ἀποδώσῃ.

Ἄλλὰ εἰς τὴν γενικότητα αὐτὴν τῆς ἀνθοβρεθείας, ἡ ὁποῖα παρατηρεῖται, δὲν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει. Τὰς ἐξόδους μᾶς εἰς τὰς ἐξοχὰς τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν μᾶς τὰς προκαλεῖ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν, ἡ λατρεία πρὸς τὸ φυτὸν, ὁ πόθος πρὸς ἐπάνεθρον εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀπεμακρύνθημεν. Καὶ ἐδῶ, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, ἐκ τῆς ὠραίας ἐσθίης ἐκρατήσαμεν μόνον τὸν τύπον, ἀπεβάλομεν δὲ σκληρῶς ἐκείνο, τὸ ὁποῖον τὴν ἐδημιούργησεν. Ἡ συνήθεια μᾶς φέρει εἰς τοὺς κήπους, ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν μᾶς ἡ φυσιολογία, ἡ ὁποῖα ἐπέβαλλε τὴν ἐξοδὸν ταύτην, δὲν ἀναξῆ ἐν αὐτῇ οὔτε ὡς ἀπλή ἀνάμνησις.

Ἀπεβάλομεν τὴν θρησκείαν αὐτὴν τῆς φύσεως, τὴν ἀγάπην τοῦ ὑπαίθρου, τὴν λατρείαν τῆς χλωρίδας, τὸν θαυμασμόν μας πρὸς τὸ φυτὸν καὶ μάλιστα ὄχι μόνον ἀπεβάλομεν τὴν συμπάθειαν πρὸς ὅ,τι ἀνθεῖ καὶ θάλλει, ἀλλὰ τὴν ἀντικατεστήσαμεν μετὰ τὸ μίσος, τὴν παραγωγίαν, τὴν ἀκηδίαν πρὸς ὅ,τι μᾶς τέρπει καὶ μᾶς εὐεργετῆ. Καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα καὶ ὅλην τὴν ἀνθοῦσαν χλωρίδα θέλομεν νὰ δουλώσωμεν εἰς τοὺς πόθους μᾶς καὶ ζητοῦμεν νὰ ἐξυπηρετήσωσι τοὺς σκοπούς μας. Οἱ πρῶην θεοὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὄχι μόνον κατέπεσαν ἀπὸ τῶν βωμῶν των, ἀλλὰ καὶ ἀντήλλαξαν τοὺς σηκεὺς τῶν νοῶν μετὰ τὰ σκοτεινὰ σπήλαια τῶν ἐσθίων. Δι' ἡμᾶς τὸ δένδρον εἶναι ὄργανον παιδείας, τὸ ῥόδον δὲ στολισμὸς τῆς κομμοβιοδοχῆς μᾶς· τίποτε περισσότερον. Ἡ πρὸς αὐτὸ ἀγάπη μᾶς εὐδέναι ἄλλον διωβλέπει προορισμὸν εἰς τὸν φυτικὸν αὐτῶν ὄγκον καὶ ὁμοῦς ἡ δημιουργία τῷ ἐνέπνευσε τὴν ζωὴν προτοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐπινοήσῃ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του τὰς κομμοβιοδοχὰς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν οὔτε ἐνδύματα, ἀφοῦ δὲν εἶχε κἄν αὐτὸς ἀκόμη δημιουργηθῆ.

Ἡ πρόθεσις βεβαίως ἐβελτίωσε τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐξύψωσε πνευματικῶς ἐκ τοῦ ἐπιπέδου, εἰς ὃ εὐρίσκετο, ἐν ταύτοις ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἄλλοτε πλέον σοφὸς ἢ ὅ,τι εἶναι σήμερον, ἄλλοτε ἐγνώριζεν ἐξ ἐνστικτοῦ ὅ,τι σήμερον ἀποκτῶ κατόπιν μελέτης καὶ τὴν ἀγάπην τῆς φύσεως, τὴν ὁποῖαν ἐθρήσκει, κατήντησε τώρα νὰ τὴν διδάσκειται ὡς ἀνιαρὸν μάθημα μαζὶ μετὰ τὴν γραμματικὴν του.

Ἄλλοτε ἠγάπα τὴν φύσιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, τώρα γνωρίζει διατί πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὁμοῦς μετὰ κάθε τρόπον δεικνύει τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίαν του. Δὲν βλέπει ὁμοῦς, ὅτι ἄλλοτε ἦτο περισσότερον εὐτυχῆς, ἐνῶ σήμερον παρ' ὅλα, ὅσα γνωρίζει, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ποθητὴν του εὐτυχίαν;

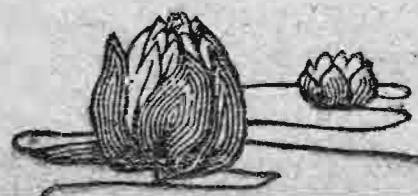
Σήμερον, διὰ νὰ πείσετε τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ, νὰ ἀπολαύσῃ, πρέπει νὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ ὄργανισμοῦ, περὶ ὀξυγόνου, περὶ πνευμόνου, νὰ τὸν ἀπειλήσετε μετὰ νόσους καὶ μετὰ κακοδαιμονίαν καὶ διὰ νὰ τὸν κάμψετε νὰ εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὴν θεῶν ἐνός τοπίου, νὰ τοῦ εἰπῆτε:

— Παρατήρησε!

Ἄνευ ὄλων αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος μένει ἀναίσθητος, ἀπαθής, ἀνάληγτος, ἀδιάφορος, προτιμῶν, ἀπὸ τὴν εὐγενῆ μέθην τῆς φύσεως, τὴν ὑποὺλον μέθην τοῦ ἀλκοόλ, καὶ ἀπὸ τὰς καλλονὰς της, τὰς γλοιογραφίας, τὰς ὁποίας ἐν πιθηκισμῷ περιβάλλεται. Ἡ φυσιολογία ἀπὸ ἐνστικτοῦ κατήντησε ἀπλή γνῶσις καὶ ἀπὸ ἀνάγκης πολυτέλεια. Αἱ ἐξοχαὶ εἶναι τόποι ἐπιδείξεως καὶ ὁ πολιτισμὸς ἔφευγεν εἰς αὐτὰς ὅ,τι ἀνθυγιαίνον, ποταπὸν καὶ ἀκαλαίσθητον συναπάγει, ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν χάριν των, νὰ μειώσῃ τὰ θέληγερὰ των, νὰ καταστρέψῃ τὰς εὐεργεσίας των.

Ἡ πρώτη Μαΐου μᾶς ἔμεινε μόνον ὡς ὠχρὰ ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν εὐγενῆ τῆς ἄλλοτε φυσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἄς λάβωμεν τὴν ὑπολειφθεῖσαν αὐτὴν ἐσθίαν τῶν ἀνθέων ὡς ἀφετηρίαν καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος πρὸς τὸ δένδρον, ὡς δὲν παύει πάντοτε νὰ εἶναι τὸ δένδρον ὁ καλλίτερος φίλος διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ε. Κ. Μ.

ΡΟΖΑΛΙΑ, ΡΟΖΑ, ΡΟΖΕΤΤΑ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

Μίαν ωραίαν εαρινήν Κυριακήν, τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον-ἐστιατόριον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὁ κύριος Λεονάρδος μετὰ τὴν γυναῖκά του εἰς ἓν προάστειον, περιεβλήθη τὴν ἐορτάσιμόν του περιβολήν. Ἦνοιγε τὰς πύλας του διὰ τὴν εαρινήν περίοδον.

Τὸ ζεῦγος Λεονάρδου, μικροκτηματῆς εἰς τὸ προάστειον ἐκεῖνο, εἶχον ἓνα κήπον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ὑψοῦτο ἡ μονόροφος οἰκία, ὅπου ἔμενον, καὶ ἡ ὁποία μετεβλήθη εἰς «καφενεῖον-ἐστιατόριον». Ἴσως θὰ ἦτο στενόχωρος, ἀλλ' οἱ θαμῶνες τοῦ καφενεῖου αὐτοῦ δὲν ἐπῆγαιναν διὰ τὴν αἰθούσαν ἐκείνην, ὅσον διὰ τὸν κήπόν του, διὰ τὴν τοποθεσίαν καὶ διὰ τὴν οἰκογενειακὴν περιποίησιν ποῦ εὕρισκον ἐκεῖ.

Τὸ ζεῦγος ὁμοῦ Λεονάρδου, ἀφελεῖς καὶ γλυκαῖς φυσιογνωμίαι ἀστῶν, ἠθέλησαν ν' αὐξήσουν τὰς παρεχόμενας ἀπολαύσεις καὶ ἔφερον εἰς τὸ καφενεῖον τῶν ἓνα πιάνο, τοῦ ὁποῖου οἱ ἦχοι θὰ ἔτερον τὰ ὄτια τῶν θαμώνων ἢ θὰ ἐρρῶθιμιζον τὰ πόδια τῶν εἰς μερικὸς στροβίλους.

Ἦτο μεσημέρι καὶ πελάται δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη. Τὸ ζεῦγος Λεονάρδου ἔτρωγεν, ὅτε «τρίν, τρίν», ἠκούσθη ὁ ἦχος κωδωνίσκου ποδηλάτου καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐνεφανίσθη εἰς κύριος μετὰ τὸ ποδηλάτον, ὁ ὁποῖος μετὰ ἕπος ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ πηγαίνει ἐκεῖ, διηυθύνθη πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Λεονάρδου. Ἐν τούτοις, ὅταν εἶδεν ὅτι μετὰ μὲ τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο εὕρισκετο καὶ μία ξανθὴ νεᾶνις, ἄγνωστος εἰς αὐτόν, ἐσταμάτησε. Τότε ὁμοῦ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ καταστηματοῦρου:

— Ὁρίστε, κύριε Ἰάκωβε, σὰς περιμέναμεν σήμερον.

Ὅταν δὲ ὁ ἐπισκέπτης ἐπλησίασε καὶ ἐχαιρέτησεν, ὁ καταστηματοῦρχος δεκνύων τὴν παρακαθημένην δεσποινίδα καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἐπισκέπτην του, συνέστησεν:

— Ἡ δεσποινὶς Ρόζα, ἀνεψιά μας, ὁ κύριος Ἰάκωβος, καλὸς φίλος.

Δύο κεφαλαὶ ἔκλινον ἐλαφρῶς, ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τῆς κόρης καὶ ἡ καστανὴ τοῦ νέου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμοῦ ὤπρηγον καὶ μερικαὶ λευκαὶ τρίχες.

— Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησον ὁ Λεονάρδος; ξεύρετε, ἐκάμαμεν στὸ κατάστημα μεταρρυθμίσεις, ἐφέραμεν ἓνα πιάνο.

— Καὶ κἀνενα πιανίσταν;

— Ὁχι, πιανίστριαν.

— Ἐξάπαντος θὰ εἶναι κἀμμιά γεροντοκόρη...

— Εἶναι ἡ δεσποινὶς Ρόζα...

— Ὡ! ἐν τῇ περιπτώσει αὐτῇ ἀναιρῶ τὸν λόγον μου καὶ ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν δεσποινίδα.

Ἡ ὁμίλια ἔλαβε ζωηρὸν καὶ οἰκτεῖον χαρακτῆρα Προσεφέρθη καφές.

— Πῶς; λέγει εἰς τὸν Ἰάκωβον ὁ Λεονάρδος, δὲν ἐφέρατε τὴν Ροζαλίαν μετὰ σας;

— Εἶναι δυνατὸν νὰ λείψῃ ἀπὸ κοντά μου; ξεύρετε καλῶς, ὅτι αὐτὴ μετὰ ἀκολουθεῖ παντοῦ.

Εἰς τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς Ρόζας ἐδονεῖτο ἡ σκέψις:

— Εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, κρεῖμα, μοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχάς, ὅτι ὑπερεῖχε.

— Τρελλαίνεσθε διὰ τὴν Ροζαλίαν σας, λέγει ἡ κυρία Λεονάρδου.

— Καὶ διατί ὄχι; αὐτὴ μετὰ ἐμπνέει, μετὰ παρηγορεῖ, μετὰ συμβουλεύει ἐπὶ πλέον δὲ μοῦ εἶναι πιστὴ, δὲν μ' ἐγκατέλειπεν ἀπ' ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν πίπαν κομπήν ἀλλ' ἀπλήν, ἀπ' ἐκεῖνας ποῦ συνειθίζουσιν οἱ καλλιτέχναι.

— Ἰδοὺ τὴν, τώρα πάλιν θὰ μετὰ γοητεύσῃ.

Ἐνα ἠχηρὸ γέλιο ἠκούσθη εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς πίπας. Ἦτο ἡ δεσποινὶς Ρόζα, ἡ ὁποία δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, ἀναλογιζομένη τὴν πικρὰν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ τὸν Ἰάκωβον ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ, ὅτι...

— Γελάτε, δεσποινὶς, μάλιστα αὐτὴ εἶναι ἡ πίπα τῶν ἀνδρῶν, ποῦ δὲν ἔχουσιν οἰκογένειαν εἶναι ὁ μόνος τῶν ἀληθῆς ἔρωτος. Δι' ἐμὲ παρήλαθε πλέον ἡ πρώτη νεότης, ἐσκληρύνθη καὶ δὲν θὰ εὕρεθῃ πλέον κἀμμιά γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ μετὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἐγωῖσμόν μου καὶ τὸν σκεπτικισμόν μου. Μεταξὺ ὁμοῦ τῆς Ροζαλίας καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει ὁ αἰώνιος ἔρως.

Ἐξάφνα ἐν «τράκ» ἠκούσθη. Ἡ πίπα ἔπεσον εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐγένε τέσσαρα κομμάτια.

— Διάβολε! ἔσπασα τὴν πίπα μου. Τριπλοὶ γέλωτες ἠκούσθησαν εὐθὺς. Πρὸ πάντων δὲ ὁ ἠχηρὸς γέλωτος, τὸν ὁποῖον παρήγον τὰ κομπὰ χεῖλη τῆς χρυσοῦς κεφαλῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ροζαλίας.

Ἡ ἱστορία τῆς Ρόζας εἶναι ἐπίσης ἀπλή. Κόρη ἀστικῆς οἰκογενείας, ἔμεινε προῶπως ὄρφανὴ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς προσεπάθησε νὰ σπουδάσῃ τὴν μουσικὴν καὶ νὰ γίνῃ καλλιτέχνις, ἀλλὰ ὁ ἐπελθὼν κατόπιν θάνατος τῆς μητρός τῆς, μετὰ μὲ τὰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, τὴν ἔκαμαν νὰ παραιτηθῇ τῶν ἰδανικῶν τῆς καὶ νὰ διδάσκῃ πιάνο εἰς μικρὰς μαθητριάς. Εἶχεν ὡς μόνους προστάτας τῆς τὴν οἰκογένειαν Λεονάρδου, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα πολὺ καὶ καθ' ὅλο τὸ καλοκαίρι ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ τὰς Κυριακὰς εἰς τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον τῶν, ἀφοῦ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν διακοπῶν τὰ μαθήματα ἀραιώνονται.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ρόζας, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶχε σπάσει ἡ Ροζαλία.

Ὁ Ἰάκωβος ἠρέσκετο νὰ μεταβαίνει κάθε Κυριακὴν εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἐκεῖνο καφενεῖον, εἶχε μάλιστα καὶ θέσιν ὀρισμένην, ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὸ πρῶτον πρὸς τὰ ἀριστερὰ τραπεζάκι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο εὐθὺς μετὰ τὸ πιάνο. Τὸν ἔτερον ἡ μουσικὴ; ἡ θέα; ἡ ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις μετὰ τὸ γλυκὺ καὶ ἠχηρὸν γέλιο τῆς;

Μίαν ἡμέραν, ἦτο πάλιν Κυριακὴ, εἰς τὸν σταθμὸν συναντᾷ τὴν Ρόζαν κατερχομένην ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ἡ νεᾶνις ἐταράχθη μόλις τὸν εἶδε. Βεβαίως ἦτο ἀπλή σύμπτωσις. Ἐχαιρέτηθησαν καὶ, ἐπειδὴ θὰ ἐπῆγαιναν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἤρχισαν νὰ συμβαδίζουσιν ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

Ἐμίλουν διάφορα πράγματα, ὅτε «κράκ» πίπτει κἀτι ἀπὸ τὸ τσαντάκι τῆς δεσποινίδος καὶ σπάζει. Κύπτουν καὶ οἱ δύο νὰ ἴδουσιν. Ἡ ξανθὴν προσωπάκι ἐγένε κατακόκκινον. Μία πίπα, παρομοία μετὰ τὴν Ροζαλίαν, εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ τσαντάκι τῆς Ρόζας καὶ ἔσπασεν εἰς τὸ ἔδαφος.

— Καπνίζετε καὶ σὰς πίπα; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ ἀπορίαν ἐνόμιζα, ὅτι μόνον οἱ καλλιτέχναι καπνίζουσιν, ὄχι καὶ αἱ καλλιτέχνιδες.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του φαίνεται ἦτο προσβλητικὸς ἢ φιλοτιμία τῆς νεᾶνίδος ἐθίγη; ἐθεώρησε καλὸν νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Κύριε, ἡ πίπα αὐτὴ, δὲν... εἶναι δι' ἐμὲ, ἦτο... πρέπει νὰ σὰς τὸ πῶ; εἰς ἀντικατάστασιν τῆς Ροζαλίας σας... δηλαδὴ δὲν θὰ σὰς τὴν ἔδιδα ἐγώ... θὰ σὰς τὴν ἔδιδεν ὁ θεὸς μου... ἐνοήσατε... κύριε;

Ὁ Ἰάκωβος ἐταράχθη μετὰ τὸν ἑαυτὸν του ἔλυπηθη μετὰ τὴν πρόσβολήν ποῦ ἔκαμε εἰς τὴν κόρην, ὅταν δὲ ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἐπ' αὐτῆς τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ...

Ἐφθασαν εἰς τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς Ρόζας ἦσαν ἀκόμη ὑγρὰ.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἀπεφάσισεν ὁ Ἰάκωβος νὰ μὴ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον καὶ δὲν μετέβη, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἔμεινε ἀγρυπνὸς ὁ ὕπνος τὸν ἀπέφευγε. Ὅταν τὴν ἐπαύριον ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, συνώπισε τὰς σκέψεις του:

— Εἶμαι ἀκόμη νέος, εἶμαι ὑγιής, ἐπαρκῶς νὰ ζήσω μίαν οἰκογένειαν; διατί νὰ μὴ δρέψω τὴν εὐτυχίαν, ποῦ μετὰ πλησιάζει;...

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν τῆς Ροζέτας; Αὐτὴ ἀρχίζει ἐν ἔτος μετὰ τὸν γάμον τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Ρόζας εἶναι τὸ λατρευτὸν τῶν κοριτσάκι.

(M. Brossex)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ἦτο καλλιτέχνις. Τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ, ὁ ἀρμονικὸς τῆς θαλάσσης φλοῖστος, τὸ δροσερὸ τοῦ ζεφύρου χάιδεμα, τὸ τερέτισμα τῶν πουλιῶν, τὸ πλούσιον τῶν δένδρων φύλλωμα, ἡ μεθυστικὴ τῶν λουλουδιῶν μυρωδιά, ὅλα αὐτὰ—ἡ τελεία τῆς φύσεως ἀρμονία, ὡς τὴν ἀπεκάλει— τὸν πῆχαρίστου, τὸν ἐλκνίζον, τὸν ἐμέθειον, τὸν ἐπλήρου ἀπὸ νέου ἠθικὸν σφρίγος, ἀπὸ γλυκῆς ἐλπίδας καὶ ἐπολλαπλασιαζόν τὴν φυσικὴν του αἰσιοδοξίαν...

Ἡ πρωτομαγιά τοῦ ἤρθεκε ὑπερβολικὰ. Τὴν ἐθεώρει ὡς τὴν κατ' ἐξοχήν, τὴν ἐπίσημον ἐσοτὴν τῆς φύσεως. Ἐπῆρσε νὰ τὴν ἐορτάσῃ πάντοτε ὅσον τὸ δυνατόν πανηγυρικώτερα, τελειότερα.

Πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό, ἔτρεχεν ἀπ' ἐσπέρας εἰς τὴν ἐξοχήν. Δὲν ἐκοιμάτο διόλου ἐκεῖνην τὴν νύκτα!

Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ φύσις ἐλάμβανε ἄλλην ζωὴν, πολὺ διαφορετικὴν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κοινῶς καὶ συνήθως ἀντιλαμβάνομεθα. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἐτελεῖτο περίξ του παγκόσμιος ἐορτή, εἰς τὴν ὁποίαν προεξήρχον—ἐμψυχα πλέον—τὰ παντοειδῆ μεγάλα τῆς δημιουργίας ἔργα! Ἡ σελήνη τῷ ἐφαίνετο μεγαλειότερα, πλέον λαμπρὰ, πλέον ἐλευθερία εἰς τὸν σκορπισμὸν τοῦ φωτός τῆς. Ἡ θάλασσα ἠδυσπαθεστέρα καὶ περισσότερον μεγαλοπρεπῆς. Ὁ οὐρανὸς θόλος εὐμένεστερος, πλέον λαμπρὸς, περισσότερον οὐράνιος. Καὶ κατόπιν τὸ ἄσμα τοῦ ἀηδονίου εὐθυμότερο, πλέον ζωηρὸ, πλέον γλυκὺ. Τὰ μύρα τῶν ἀνθέων πλουσιώτερα ἢ αὐτὰ περισσότερον δροσερὰ, τὰ φυλλάματα πλέον φλύαρα!

Πρὸς τὰ ἐξημερώματα ἐορίπετο μετὰ τῶν ἀνθέων, ὅπου καὶ ἔμενε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἐσπέρας ἦτο κατάκοπος. Εἶχε τόσον πολὺ ἀπολαύσει! Ἡ καρδιά του ἦτο πλυμμυρισμένη ἀπὸ πανίσχυρα συναισθήματα. Ἐκάθιζε τότε εἰς τὸ ἀγαπημένον του κλειδοκώμυλο καὶ ἀποκουσάλλωνε εἰς γλυκυτάτους φθόγγους, εἰς ἀγγελικὴν ἀρμονίαν, ὅλους τοὺς βαθεῖς πόνους του, ὅλην τὴν ἑσπεριτικὴν του περιέρχον τρικυμίαν. Ἐνα νεώτερον πρωτομαγιάτικο μουσικὸ ἀριστούργημα προσετίθετο τότε, εἰς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν προηγουμένων...

Παρήλαθον μερικὰ χρόνια! Ὁ μουσικὸς φυσιολάτης ἐξησθένης.

Ἐποφῆρα, ἔλεγε μελαγχολικὰ εἰς τὸν φιλικὸν κύκλον, ποῦ τὸν περιέβαλλε. Ἐποφῆρα! Ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται περισσότερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς καὶ τὰ μάτια μου καὶ ἡ ἀκοή μου ὁμοίως. Ἐνας χεῖμαρρος ἀπὸ συναισθήματα διατρέχει ἀκαταπαύστως ὅλον μου τὸ ἐγώ. Ἀκοίμητο ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ζωὴν μετὰ μουράζει καὶ ἐπαισθητῶς μετὰ καταναλίσκεται...

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως, εἶχε κάμει τὴν συνήθη του ἐπίσκεψιν πρὸς τοὺς φίλους του τῆς ἐξοχῆς. Χλωμὸ καὶ μαραμμένο πλέον τὸ πρόσωπόν του, ἀπετέλει οἰκτρὰν καὶ καταφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ περίξ σφρίγος τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως.

Ἐντὸς ὀλίγου, ἔλεγε μετὰ σβυσμένη φωνὴ καὶ δακρυοσμένα μάτια, ἔχομε τὴν πρωτομαγιά. Ἄν δὲν ἠμπορῶσα νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ, τ' ἀντὶ μου νὰ μοῦ τὰ στείλητε κάτω, νὰ τὰ χαρῶ στὸ σπῆτι μου...

Ἐφθασεν ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομαγιάς. Ὁ μουσικὸς ἦτο κατάκοπος. Ἡ ἐορτὴ τῆς φύσεως, τῶν ἀνθέων, τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν. Τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη περὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ πυρετὸς του ἠῤῥησε. Περὶ τὰ ἐξημερώματα, ἓνα παραπονετικὸ ἀηδονίου ἄσμα ἠκούετο ἀπὸ μακρὰ. Ὁ φυσιολάτης ἐλησμόνησε τὴν κατάστασίν του.

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν πειρασμὸν τῶν ἐρώτων του! Συγκανερώσας τὰς τελευταίας του δυνάμεις ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ κλειδοκώμυλο. Τὰ ἰσχνὰ καὶ ἐξησθενημένα δάκτυλά του, βαρθεύμενα ἀπὸ κάποιαν ἀόρατον δύναμιν, ἀπέδωσαν φθόγγους γλυκαῖς καὶ παθητικὰς, ὅσον οὐδέποτε καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ οὐρανὸς ἐδέχετο τὴν αἰθερίαν ψυχὴν τοῦ φυσιολάτου μουσικοῦ.

Τὸ ἄπνουν σῶμά του ἐκαλύφθη ἀπὸ ἀφθονα ἀνθή, τὰ πλέον δροσερὰ, τὰ πλέον ὄρατα, τὰ πλέον μύρωδάτα, πρωτομαγιάτικα ἀνθὴ τῆς ἐξοχῆς. Τὰ εἶχον στείλει οἱ φίλοι τοῦ μουσικοῦ εἰς τὸ σπῆτι του, διὰ νὰ τὰ χαρῇ ἐκεῖ...

I. A. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΩΛΕΑΙ ΤΩΝ

ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ

Η ανοίξις, ή μυροβόλος και χαρωπή, μαζί με τόν άλλον κόσμον της μαγείας εις ώραίότητα χρωμάτων, μεθυστικήν ευωδιαν τών ανθέων και μαγευτικόν ήλιόλουσμα, μάς παρουσιάζει και τδ ώραίον θέαμα της φωλεάς τών πτηνών. Φωλεά! Λέξις, ή οποία δεν έχει ίσως εϋθύς εξ αρχής πολλήν σημασίαν, άλλ' ή οποία, όταν βαθύτερον και προσεκτικώτερον μελετηθή αποκαλύπτει, ότι εις την σμικρότητά της περιλαμβάνει μέγεθος θαυμασμού διά την άριστουργηματικήν, την τεχνικωτάτην κατασκευήν της, την οποίαν ούδ' αυτοί οι γίγαντες της καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας κατόρθωσαν να μιμηθώσι. Και μόνον τούτο; Ποία άλλη γωνία πλουτοκρατικών μεγάρων ή άπαράμιλλων ευτυχών άσύλων περιέκλεισε ποτε περισσοτέραν θέρημην και στοργήν, περιπαθέστερον έρωτα, φιλοστοργώτερα αίσθηματά άπ' εκείνα, τά οποία πάντοτε ζώσιν εις την μικράν φωλεάν τών πτηνών;

— Εΐδη φωλεών.

Δεν ύπάρχει διδακτικώτερον και ώραίότερον θέαμα, άπό του να παρακολουθήση κανείς κατά την άνοιξιν ζεύγος μικρών πουλιών, τά οποία, με άμοιβαίαν τρυφεράν έγάρην επιδίδονται εις την κατασκευήν της φωλεάς των. Μετά την έκλογήν του τόπου, εις τόν οποίον θα κτισθή αύτη, εις την κορυφήν δηλαδή ύψηλν κορύφων δένδρων, άνάμεσα εις τά χαμηλότερα πυκνά φυλλώματα αυτών ή και εις άλλα μέρη, τείχευς, στέγας, φράκτας, τδ θηλυκόν παραμένει εις τόν τόπον, όπου θα κτισθή ή ποιητική κατοικία, ένφ τδ αρσενικόν, άκούραστον, επί πολλάς ώρας άδιακόπως θα τρέξη, ένφ πετῆ να άρπάση λάσπην, λεπτά ξυλάρια, σκληρόν χῶμα ή μαλλίον άπό την ράχιν τών προβάτων, τά οποία με τά βελόσματά των χαιρετούν την πρώτην ευμορφιά της ζωογόνου άνοιξεως, διά να κατορθώση να εύρη τδς πρώτας ύλας, με τας οποίας θα κτισθή ή φωλεά. Είναι ύποχρεωμένον, διά να επανέλθῃ εις τόν τόπον αυτης να κάμη και πολλάς λεξοδρομίας, διότι, εϋθύς εξ αρχής σκέπτεται, ότι άλλα πτηνά δεν πρέπει να ξεύρουν άκριβῶς την θέσιν της φωλεάς του.

Τδ θηλυκόν σπεύδει εις συνάντησιν του άρσενικοϋ συντρόφου του και έντός όλίγου τίθεται εις ένεργειαν τά οικιακά εργαλεία και τών δύο, δηλαδή ή ούρά και τδ ράμφος, με τά οποία και μόνον τόσον τεχνικώτατα άρχίζει ή θεμελιώσις και ή περαιτέρω αικοδομη της φωλεάς.

Ούδεμία προπαρασκευαστική εργασία, καμμία προσχεδίασις, τίποτε άπό τά συνήθη θεωρηβώδη τών πολλών, οι όλοι, ως άρχιτέκτονες, εργοδηγοί ή μηχανικοί κούκκεται να θεμελιώσουν κάτι, τδ οποίον πρέπει να συγκεντρώνη όλας τας μηχανικές τελειότητας. Και όμως, μετ' όλίγον ή φωλεά παρουσιάζεται άπαράμιλλος εις σχήμα, κανονικότητα, στερεότητα, λεπτότητα και ακρίβειαν. Τά πάντα μετ' όλίγον είναι έτοιμα μέσα εις τδ έσωτερικόν της φωλεάς, στρωμένης με μαλλίον και άλλα θερμοά επίστρωματα, να δεχθώσι τά ώά και τούς εξ αυτών μέλλοντας να εξέλθουν νεοσσούς.

Την περιεργωτέραν σφαιρικήν φωλεάν κατασκευάζει είδος μακροούρου περιστρεφῆς της Αμερικῆς, εις την Λοιτζιάνην, με στέγην, προφυλάττουσαν άπό την βροχήν, με πολλάς εξόδους και φράκτην πυκνόν άρκετης διαστάσεως. Τδ πτηνόν τούτο κατά τδ καλοκαίρι άποδημει εις την Ν. Υόρκην, όπου, ένεκα της θερμότητος, κτίζει την φωλεάν του άπό έλαφρά πράγματα, έν σχήματι σκιάδος. Άλλο είδος κίσεως, της ίδίας χώρας, έκτελει τέλειον παραθερισμόν εις επί τούτφ άνοιγόμενα μεγάλα Ινδικά καρύδια. Είδος χελιδόνων, εις την Ινδοκίαν, κατασκευάζουν την φωλεάν των άπδ τεμάχια σωματοπλεγμάτων, τά οποία άποσπώνσιν άπό διάφορα Ινδοκίνα Ιδρύματα. Εις την Καπλανδίαν, τδ λεγόμενον πετροχελιδόνον, κατασκευάζει την φωλεάν του μόνον άπό τά πτώματα μυιών, τας οποίας φονεύει και χρησιμοποιεί ως μοναδικήν ύλην διά τδ κτίσιμον της κατοικίας του. Μόλις αύτη τελείως γίνῃ έτοιμή, εγκαθίσταται τδ θηλυκόν εκ του ζεύγους, διά να γεννήσῃ και άποάσῃ τά ώά του, τδ δε άρσενικόν άπό την στιγμήν εκείνην άρχίζει να ψάλλῃ τά περιπαθέστατα εκ τών

ψμάτων του, τά οποία, άκούμενά εις τδ δάση και εις τούς μήπους, πρδ πάντων κατά την έποχήν της άνοιξεως, θέλγουν και συγκινούν.

— Άλκυών και άλκυονίδες.

Κάθε είδος πτηνού έχει ιδιαίτερον τρόπον της κατασκευής της φωλεάς και χωριστήν έκλογήν του τόπου, εις τόν οποίον θα θεμελιώσῃ αύτην. Θαλάσσια πτηνά κτίζουν αύτην επάνω εις τά κοιλώματα παραλίων βράχων, ή πλησίον της άμμουδιάς και εις άλλα άπρόσιτα μέρη. 'Ο φοινιάς του ναύτου, όπως ονομάζεται είδος λάρου της Βραζιλίας, άφου κτίσῃ την φωλεάν του εις τούς πλέον άπρόσιτους βράχους, άλείφει τά πέριξ με μίαν γλοιώδη όλισθηράν ούσίαν, την οποίαν εξαγει εκ του στόματός του. Τά ώά του πτηνού τούτου, χρήσιμα εις την βιομηχανίαν, είναι περιζήτητα, άλλα δύσκολά κατορθώνει να τά πάρῃ κανείς, διότι όσοι έδοκίμασαν να πλησιάσουν την φωλεάν, όλισθήσαντες επάνω εις την γλοιώδη ούσίαν, κατεκρημνίσθησαν και κατεκομματιάσθησαν. Εις τας άνοικτάς θαλάσσας του Άτλαντικού εύρέθησαν φωλεαί άλκυόνων, πλέουσαι, κατασκευασμένοι άριστοτεχνικώτατα άπδ κλάδους και άλλας φυτικές ούσιας.

Αί φωλεαί του παράδοξου τούτου ωκεανείου πτηνού, άπάντωσι συχνά πλέουσαι έν μέσφ τών πελωρίων κυμάτων, τά οποία, ούχι σπανίως θρυμματίζουν τά γιγαντιαία ύπερκομάνεια πλοία, χωρίς ποτε όμως να κατορθώσουν να καταστρέψουν καμμίαν εκ τών φωλεών τούτων. Μέσα εις αυτάς πολλάκις φαίνεται τδ περιεργον πτηνόν, ούδεμίαν σημασίαν δίδον εις την πέριξ μάνιαν της θαλασσοταραχής και άπαθέστατα, με μακράς λεπτάς ράβδους άλειθον άναπηδώντα ψάρια.

Είναι γνωστός, άλλως τε, δ μύθος περι της φωλεάς της άλκυόνος. Η Άλκυών, θυγάτηρ του Διόλου, βασίλευς τών άνέμων, μετεμορφώθη εις τδ όμάνυμον θαλασσοπλανώμενον πτηνόν, οι δε θεοί, διά να ταξειδεύῃ άνετα, την έβοήθησαν να κατασκευάσῃ την τόσον καλοκαμωμένην πλωτήν φωλεάν της. Χάριν αυτης επίσης οι θεοί έχάρισαν και τας ημέρας της γαλήνης του ωκεανού, αι οποίαι εις όλους είναι γνωσταί υπό τδ όνομα άλκυονίδες. Διά τας άλκυόνας έχει γράψῃ και δ Πλούταρχος. Πολλάκις εις τας μακράς ράβδους της φωλεάς των φαίνονται κρημάμενοι όλόκληροι σκελετοί Ιχθύων, τούς οποίους συνέλαβε και έφαγε ή άλκυών και τούς οποίους επιδεικνύει, φαίνεται, έν είδει τροπαίων.

— Αγάπη, τρυφερότης, στοργή.

Παρατηρήθη, ότι τά μικρότερα και τά άσχημότερα εκ τών πτηνών κατασκευάζουν τας περιεργωτέρας και τεχνικωτέρας φωλεάς. Όλα τά είδη τών άπαγγελμάτων, του κτίστου, του χριστου, του άγγελιοπλάστου, του μεταλλουργού και του ύφαντου άπαντῶσιν εις την κατασκευήν τών φωλεών τούτων. Ε'Ο θαλάσσιος πεγγουίνος παρά την Άλάσκαν, κάμνει φωλεάν ύπόγειον, ή οποία δεν διαφέρει πολύ άπδ μικροσκοπικόν ορυχείον. Άλλα πτηνά τών δασών της Βραζιλίας και τών Τροπικών Χωρών της Ασίας, κατασκευάζουν τελειοτάτας πυραμίδας, άλλα χρίζουν αυτάς έξωθεν με άπαστράπτον ως πορσελάνη χῶμα τών μερών εκείνων και άλλα ύφαίνουσι θαυμασίας αιώρας, έντός τών οποίων νοχελέστατά λικνίζονται γονεΐς και νεοσσοί.

Και δεν είναι δυνατόν να περιγράψῃ κανείς τδ πλήθος τών παραδειγματων της τρυφερότητος και της αγάπης, με την οποίαν ζούν εις την φωλεάν τους τά κάλλιστα αυτά πτερωτά δημιουργήματα.

Πέρυσιν, εις τά χαμηλά του κωδωνοστασίου του καθεδρικού ναού του Στρασβούργου, ζεύγος χελιδόνων ήρχισε να κτίζει την φωλεάν του. Τδ θηλυκόν, ένφ έλάμβανεν άπό την γήν πηλόν, έκοψε τόν πόδα του εις τεμάχιον ύάλου. Όταν, αιματοκυλισμένον επέστρεψεν εις την ήμιστελή φωλεάν, τδ άρσενικόν άμέσως με πηλόν και άλλα μαλακά πράγματα έχρισεν την πληγήν παι έστρώματες την αιμορραγίαν, επί πελλάς δε ημέρας τρυφερώτατα περιεποιείτο τδ οικουρουν έτερον ήμισύ του.

Εις την Ιζμίτ κύριός τις έτρεψεν ζεύγος κοσούφων, εξ ών δ θηλυκός έπαθεν οφθαλμίαν. Τδν έλυπήθη και ήθέλησεν να τόν άποδώσῃ την έλευθερίαν. Άλλ' έστάθη άδύνατον. Καθ' έκάστην επανήρχετο εις τδ κλωβόν, έξωθεν του οποίου, με άφοσίωσιν ύπερβολικήν έρράμφιζεν τόν άτύχον του. Όταν ήννόησε τούτο δ κύριός του, έλυπήθη τδ ζεύγος και τῷ έχάρισεν την έλευθερίαν.

Οί φυσιοδίφαι παραδέχονται, ότι, όσον άφορῶ

την πρδς τά τέκνα στοργήν και άφοσίωσιν, πρώτην θέσιν έχει δ παλκάν, δ όποιος, κατά τόν σχετικόν μύθον, έν έλλείψει άλλης τροφής διά να θρέψῃ τά μικρά του, άποκόπτει άπό τδ σῶμά του τεμάχια κρέατος, με τά οποία τά συντηρεΐ.

Ο Μισελέ, δ θαυμαστής τών χελιδόνων γράφει: «Θέλτε να γνωρίσατε μικρογραφίαν της άνθρωπίνης στοργής, όταν δηλ. ή μήτηρ εις τδ άδύνατον βρέφος της διδάσκει τά πρώτα βήματα; Προσέξαιτε, όταν τδ θηλυκόν χελιδόνι διδάσκει σ' τούς νεοσσούς της τδ πρώτο πέταγμα. Μαζή με τδ άρσενικόν πατούν έλαφρά έλαφρά επάνω από την φωλεάν, ένφ κρατούν εις τδ ράμφος των σκόκληκα ή άλλο έντομον, άπαράλλακτα, όπως ή μήτηρ, με κάποιον γλύκισμα στο χέρι προσπαθεί να παρακινήσῃ τά πρώτα δειλά βήματα του μικρού της. Επί τέλους τδ κατορθώνουν και τά χελιδονάκια άφίνοντά την γεννέθλιον φωλεάν τους, φεύγουν μακράν διά να κτίσουν άλλην ιδικήν τους».

— Αυτοθυσία και ήρωισμός.

Και την φωλεάν τους, την οποίαν με τόσην δυσκολίαν και επίνονον εργασίαν κατορθώνουν να κτίσουν, φροντίζουν με μεγάλην επιτηδειότητα να κρύψουν άπό κάθε κίνδυνον και καταστροφήν. Η κίσα π. χ. κάμνει την φωλεάν της εις τδ βάθος παχέων κορμών, τούς οποίους με τδ ράμφος της άνοίγει, εις βάθος άρκετόν, έλικοειδούς διαστήματος. Ο κορυδαλός φωληάζει επάνω εις την γήν, άνάμεσα εις φυτευμένα άπό σιτάρι μέρη, άφου προηγουμένως φροντίσῃ όλα, όσα χρειάζονται διά την κατασκευήν της φωλεάς του να έχουν τδ χρώμα του χῶματος. Την πλέον άθέατον φωλεάν κτίζει δ δρυκολάπτης, κατορθώνων να διδῃ εις αυτην σχήμα και χρώμα, τά οποία κυριολεκτικῶς δεν άφίνουν να την διακρίνῃ και τδ πλέον εξησκημένον καθόβυλο μάτι.

Παραδειγματικός είναι και δ ήρωισμός, με τόν οποίον τά πτηνά ύπερασπίζουν την φωλεάν των κατά τών εναντίον αυτών ίσχυρών επιδρομών. Οι γονεΐς, διά να περισώσουν την κατοικίαν και τά έν αυτῇ μικρά, ούχι σπανίως, έχουν επικινδύνως πληγώσῃ και έξορύξῃ τούς οφθαλμούς άλλων ίσχυροτέρων τους έχθρών, άκόμη και ανθρώπων. Και αυτό τδ μικρότερον είδος τών κολυβρίων, τών οποίων ή φωλεά, κατά τόν γερμανόν φυσιοδίφην Έρμπερ Φράντς, δεν είναι μεγαλειτέρα ένδς δακτύλου γυναικείου χειροκτίου, ύπερασπίζει την έστίαν και τά μικρά του, με άπαραδειγματίστον ήρωισμόν. Ο αυτός φυσιοδίφης περιγράφει τοιαύτην πόλην κολυβρίων, πρδς μεγίστην άράχνην, κατά την οποίαν τδ άτυχῆς κολυβρίον ύπέκλυψεν εις τά δαγκάματα της άράχνης, άφου όμως προηγουμένως επρόφθασε με τδ σωματάκι του να σκεπάσῃ τά μικρά του, μέχρις ότου έλθῃ δ σύντροφός του, όστις και έξεδίωξε τδ κακόν έντομον και έσωσε την ζωήν τών ορφανών του.

— Εξοχον παράδειγμα.

Τδ λυπηρόν είναι, ότι δ άγριώτερος διώκτης τών φωλεών και τών πτηνών είναι δ άθροπος. Με πόσας και οποίας τρατώδεις πολλάκις καταδιώξεις δεν κάμνει την πρδς τούτο άπαισίαν εργασίαν του; Έν τούτοις, εις την Άβυσσηνίαν κάθε οικογένεια, τδ ήμισυ της πρώτης βούκας του ψομιού, πού θα φάγῃ εις τδ δείπνον την κρύπτει διά να την ρίψῃ εις την πλησιεστέρην φωλεάν τών πτηνών. Κατηραμένος και άπροσπέλαστος άπό τούς συμπατριώτας του είναι εκείνος, δ όποιος θα έκατηγορείτο, ότι εκρήμνισεν φωλεάν πτηνών. Ημπορείτε να άρνηθῆτε, ότι είναι μία πολύ εύγενής συνήθεια, όσον και αν προέρχεται άπό τόπον, δ όποιος δεν ητύχησεν να λέγεται, ότι έτυχε της τελείας ευρωπαϊκής άναπτύξεως;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Σπανίως ή γυνή άποκρύπτει την ζηλείαν διά της εύγενείας.

Κεινωνική έλλειψις τρόπων είναι χειροτέρα άπό έλλειψιν διαγωγής.

Ο άλαζών, παραβαλλόμενος με τόν ύπερήφανον, φαίνεται ως γυνή ένδεδυμένη άνδρικά.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Τοῦ Μαΐου ροδοφαίνεται ἡ 'μέρα,
 ποῦ ὠραιότερη ἢ φύσι ξυπνάει,
 καὶ τὴν κάνουν λαμπρὰ καὶ γελᾷ
 πρασινάδες, ἀχτίνες, νερά.
 Ἄνθη κι' ἀνθη βασιοῦνε σ' τὸ χέρι
 παιδιὰ κι' ἄνδρες, γυναῖκες καὶ γέροι·
 ἀσπροεντύματα, γέλια, καὶ κρότοι,
 ὅλοι οἱ δρόμοι γιομάτοι χαρὰ·
 Ναί, χαρῆτε τοῦ χρόνου τὴ νειότη,
 ἄνδρες, γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

'Σ τὰ δένδρα τ' ἀηδονάκι
 τ' ἀκοίμητο πουλάκι
 βοᾷει, λαλεῖ καὶ ψάλλει
 τῆς ἀνοιξίς τὰ κάλλη.

Κι' ὁ ζέφυρος μαζί τους
 κατόπ' ἀπ' τὴ φωνή τους
 σιγὰ σιγὰ ποπῖσω
 Γλυκὰ φουσαεὶ τὸ ἴσο.

'Ο ἥλιος κατὰ τάξι
 μὲ τὸ λαμπρὸ ἀμάξι
 γυρίζει κάθε 'μέρα
 στὴ μέση στὸν αἰθέρα.

Κι' ἡ γῆ γελᾷ ὀμπρός του,
 καὶ χαίρεται τὸ φῶς του,
 καὶ πάντοτε προβάλλει
 τ' ἀμίμητά της κάλλη.

Οἱ κάμποι πρασινίζουν,
 οἱ κῆποι λουλουδίζουν·
 εἰς τὰ ἄνθη τους ὁ ἔρωσ
 πετιᾷ πὸ κάθε μέρος.

Ἀγάπη μ', τί ἀργοῦμε;
 σ' τὸν κῆπον ἄς ἐμποῦμε
 τὸν ἔρωτα νὰ βροῦμε,
 μαζί του νὰ χαροῦμε.

ΑΘ ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

'Ελα στὸ κεφάλι τὸ ξανθὸ
 νὰ σοῦ βάλω τῶμορφο στεφάνι
 ποῦ γιὰ σὲ ὅλη νύχτα τῶχω κάνει
 νὰ στολίσω μ' ἄνθια τὸν ἀνθό.

'Ιδές το! τί ὠραία ποῦ θὰ πῶ
 τοῦ ξανθοχλωμοῦ σου κεφαλιοῦ!
 ἀπὸ τὰ ὑστερινὰ εἶναι τοῦ Ἀπριλιοῦ
 κι' ἀπ' τὰ πρῶτα λούλουδα τοῦ Μάη.

Κ' εἶσι μὲ τὰ ρόδα στὰ μαλλιά
 κ' εἶσι στὰ ὀλόλευκα ντυμένη
 νὰ θαρρῶ πῶς σφίγγω ἀναστημένη
 τὴν πρωτομαγιά στὴν ἀγκαλιά

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ε Λ Α

'Ελα νὰ πάμε μαζί στὸν μυστικὸν κῆ-
 πον τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖ θὰ εἴμεθα μόνοι.
 Ἄφες τοὺς ἄλλους νὰ κόπτουν λουλού-
 δια κοινά. Ἡ χαρὰ των δὲν μ' εὐφραί-
 νει, τὰ γέλια των δὲν μοῦ προκαλοῦν
 τὴν εὐχαρίστησιν.

'Ελα· στὸν κῆπον αὐτὸν τῆς ἀγάπης
 ὁ ἥλιος δὲν ρίπτει τὸ φῶς του καὶ ὄμως
 μὴ νομίσης, ὅτι τὸ σκότος καὶ ἡ παγωνιά
 βασιλεύουν ἐκεῖ. Ὑπάρχει μεγαλείτερος
 φωστῆρ καὶ ζωηρότερα φλόξ ἀπὸ τὸν
 ἔρωτα;

'Ελα, κόρη· εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν, ποῦ
 θὰ σὲ πάγω, δὲν ὑπάρχουν ρυάκια καὶ
 χεῖμαρροι νὰ κυλίουν γοργὰ τὰ νερά
 των· μὴ νομίσης ὄμως, ὅτι εἶναι ἔρημος·
 τὸ αἷμά μου, τὸ ὁποῖον ταρασσεὶ ὁ ἔρωσ,
 ποτίζει μὲ τοὺς κρουνοὺς του ὄλον τὸν
 κῆπον αὐτὸν.

'Ελα· εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν τῆς ἀγάπης
 δὲν θ' ἀκούσης τὰ πουλιὰ νὰ κελαῖδουν,
 οὔτε τ' ἀηδόνια νὰ ψάλλουν. Ὁ ἔρωσ μου
 εἶναι τόσοσιν μεγάλος, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκη
 νὰ δυναμωθῇ μὲ τοὺς ἔρωτας τῶν
 πουλιῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν. Ὁ ἔρωσ,
 ποῦ κρύπτεται εἰς τὴν ψυχὴν μου, γεμί-
 ζει τὸν κῆπον αὐτὸν τῆς ἀγάπης.

'Ελα, κόρη· εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν τῆς
 ἀγάπης, ποῦ θὰ σὲ φέρω, δὲν ὑπάρχει
 ἀκόμη καὶ ἀφθονία λουλουδιῶν. Ἐνα καὶ
 μόνον λουλουδιὸν ἀνθεῖ. Ἐνα καὶ μόνον
 καὶ σὲ περιμένει. Πλησίασε· κόψε το καὶ
 στόλισε μ' αὐτὸ τὰ στήθη σου. Εἶναι ἡ
 καρδιά μου!

Θύμος.

ΠΡΩΙΝΟ

Κτυπάει στὸ παράθυρό σου ὁ ἥλιος καὶ λέει:
 — Σῆχω, ὠραία μου, γιατί εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ
 ἔρωτος κ' ἐγὼ στὸν ἔρωτό σου φέρνω ἀπὸ τοὺς
 μενεξέδες τὴν εὐχὴν καὶ τοὺς ὕμνους ἀπὸ τὰ τριαν-
 τάφυλλα. Τὸ λαμπρὸ μου βασίλειο φέρνει στὸ
 παράσταγμα σου γιὰ δούλους τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸ
 Μάη καὶ τὸν καινούργιο χρόνο, ποῦ ἄρχισες νὰ
 φύγῃ ἀπὸ τὸ λουλουδιὸ τῆς ὀμορφιάς σου καὶ τῆς
 σειρήνης νειότης σου.

Κτυπάει στὴν πόρτα σου ὁ αἶρας καὶ λέει:
 — Ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ ἀπ' τὰς πεδιάδες σοῦ
 φέρνω σήμερον τὴ μόνη συναυλία τῆς γῆς καὶ τὸ
 τραγοῦδι τῶν ζωντανῶν καὶ πεθαμένων. Κῦττα
 τὴν μικρὴν φωνὴν στὰ ὀλοπράσινα δάση, ὁ καιρὸς
 ἔρχεται: Ἄς ἀγαπᾶμε, ἄς ἀγαπᾶμε, ἄς ἀγαπᾶμε.
 Κι' ἄκου τὸ στεναγμὸ, ποῦ βγαίνει ἀπ' ἀνθισμένα
 μνήματα: Ὁ καιρὸς περνᾷ.

Κτυπάει στὴν καρδιά σου, ὅπου εἶναι ἕνα ὠραῖο
 ἀνθισμένο περιβόλι, ἡ σκέψι μου καὶ λέει:

— Θὰ μπορέσω νὰ μπῶ; Εἶμαι ἕνας γέρος
 καὶ λυπημένος ταξιδιώτης καὶ εἶμαι κούρασμένος·
 πόσο θὰ ἤθελα ν' ἀναπαυθῶ! Θὰ ἤθελα ν' ἀνα-
 παυθῶ μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα λουλουδιὰ, σὰν
 ὄνειρεύονται τὸ καλὸ, ποῦ δὲν ὑπάρχει πειᾷ. Θὰ
 ἤθελα νὰ τελειώσω μέσα σ' ἐκείνη τὴν εὐγενεῖκή
 χαρὰ σου, σὰν ὄνειρεύεται τὸ καλὸ, ποῦ δὲν ὑπάρ-
 χει πειᾷ!

Ε. Α.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΕΗΜΕΡΩΜΑ

'Η παπαροῦνης ἀνθισαν στοὺς κάμπους πορφυρένιες
 εἰν' ἀνοιξί! ξεπέταξεν ὁ κότουφας, τ' ἀηδόνι.
 Ἄκου, πῶς τὸ κελάϊδημα κάθε καρδιά λιγώνει,
 κ' ἡ ἀχτὶδες τοῦ ἡλίου τὴν αὐγὴ γλυστοροῦν μαλαμα-
 [τένιες.

Κῦττα ἡ ὀμορφη λυγαριά, πῶς ἔχει γύρω ἀνθίσει,
 κ' ἡ ρεματιὲς μοσκοβολοῦν ἀπ' τὴ γλυκιὰ εὐωδιά της,
 νοιώσῃ τὸν μπᾶτη πῶς φυσᾷ στὴ εὐρομη ἀγκαλιά της
 κ' ἡ φύσι ὅλη λὲς βρισκεται σ' ὄνειρινο μεθύσι.

'Η παπαροῦνης ἀνθισαν στοὺς κάμπους πορφυρένιες
 εἰν' πρωτομαγιάς ξημέρωμα καὶ γλυκοσβύνει ἡ πουλία
 κάθε πουλι χιτίζει φωληὰ μ' ἀνθρώκρινα καὶ γιούλια
 καὶ τὴ στολίζει μ' ὄνειρα κ' ἐλπίδες κοραλένιες.

Πρωτομαγιάς ξημέρωμα! ποῦ τρισερωτευμένο
 τὸ χελιδόνι τραγοῦδᾷ ἀγάπες στὴν καλὴ του,
 καὶ μὲ μεθοῦν τὰ μύρα του κ' ἡ γλυκερὴ πνοή του
 σὰν βγαίνει ὁ Φοῖβος στὸ αἶτι του τὸ χρυσοσελωμένο.

ΑΥΛΙΣΤΗΣ

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Μὲ γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια λουλούδια
 μὲ ξέπλεγα σιτῆς αὔρες τὰ μαλλιά της
 πετιᾷ ἡ τρελλὴ χαρὰ μὲ τὰ τραγοῦδια
 παιδούλα δροσερὴ σὰ μοσχομπάτης.

Σὰν πεταλούδα, βελουδένια χροῦδια
 τινάζει ἀπ' τὰ πολύχρωμα φτερά της,
 καὶ στὰ τετραξάνθά της τὰ πλεξούδια
 καὶ ἀχνοφέγγει σὰν μισημεριά της.

Καὶ τὴ χαρὰ της δὲν κρατεῖ στὰ στήθια,
 μὰ ἐκεῖ ποῦ τρελλὰ κρᾶζει: «Τί μοῦ λείπει;»
 νάσου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολιθία

'Η γρηὰ Ἡλὼ καὶ τῆς φωνάζει: «Ἡ λύπη! —
 εἶμαι γρηὰ καὶ ξέρω μόνον ἂν πάθῃς
 μπορεῖς καὶ τί 'ναι ἡ χαρὰ νὰ μέθῃς!»

ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ

'Η ἀνοιξί, σὰν βάρυπη παρθένα,
 ξυπνᾷ μὲ τὴ φουσκοδεντριά· τὸ χιόνι
 ἀπ' τὰ λιβάδια φύγει τ' ἀνθισμένα,
 κάθε δεντρί μὲ νέο χυμὸ φουσκώνει.

Γλυκοσαλιάζουν τὰ πουλιὰ κρυμμένα
 στὰ νιόβλαστα κλαδιά. Λαλεῖ τ' ἀηδόνι,
 γυρνᾷ στὴν πρῶμῃ ζέστα ἀπὸ τὰ ξένα
 νὰ βροῖ παληὰ φωληὰ τὸ χελιδόνι.

Εὐπνα καὶ σὺ, σιτηνὴ καρδιά, καὶ ζήτα
 τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης, ποῦ δίνει
 Μὲ τὸ στερνὸ της φύλλο ἡ μαργαρίτα.

— «Δυὸ φύλλα στὴν καρδιά σὲν μοῦ εἶχαν μείνη
 τὸ πρῶτο μοῦ εἶπε: «Ναί» πρὶν τὸ μαθήσω,
 Τί τάχα τὸ στερνὸ κι' ἂν τὸ ρωτήσω!»

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 326

- Σὲ λυπεῖ αὐτό, γιατί;
- Βεβαίωτατα, τάχα σὲ δὲν σὲ λυπεῖ;

Ἡ Μαρίκα ἀφῆκε τὴν ἀδιάκριτον αὐτὴν ἐρώτησιν ἄνευ ἀπαντήσεως.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! ἐφώναξεν ἡ κυρία Καλουμένη, ὑψώ-
νουσα ἐν ταυτῷ τὰς χεῖρας ἐν εἴδει προσευχῆς, μήπως ἐκακίωσατε;

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια ἐφάνη εἰς τὴν καλὴν ἐκείνην μάμμην τόσον τρομακτικῆ, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινε χωρὶς νὰ προσφέρῃ τι.

— Ἄ! τρελλὴ πρωτεύουσιάνα, τῆς εἶπε τέλος ἐν εἴδει ἐπι-
πλήξεως.

Ἡ μητέρα τῆς Μαρίκας εὐθύς ἔμαθεν ἀπὸ τὴν πενθερὰν τῆς τὴν ρῆξιν τῶν δύο μνηστήρων.

- Τί ἔχει ἡ κόρη σας; ἠρώτησεν ἡ γραῖα;
- Ἡ κόρη μου; δὲν ξεύρω· ἔχει λοιπὸν τίποτε;
- Ἄ! καὶ ἐρωτᾷς; μ' αὐτὴ ἔχει τὸν διάβολο μέσα της.
- Τὸν διάβολο; καὶ πῶς τὸ ξεύρετε;

— Δὲν πηγαίνει πειὰ στοὺς Μπρουσκάιλ, ὁ Κυπριανὸς δὲν ἔρχεται πλέον ἐδῶ καί, ἐνῶ εἶναι αἴφνης παιδρά, ὅταν τῆς ὀμιλήσω γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικότης μὲ κυττάζει μ' ἄγριο μάτι. . . Θεέ μου, καὶ κακὸ μᾶς προετοιμάζεται.

- Ἀλήθεια, τὸ πιστεύετε;
- Ἴδου πέντε ἢ ἕξ ἡμέραι, ποῦ ἡ κόρη σας δὲν εἶναι πλέον ἡ αὐτὴ, τὴν ἀκούω νὰ βαδίζῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Φαίνεται ὅτι κάτι τὴν πειράζει. Αὐτὸ δὲν σᾶς ταράττει διόλου;
- Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κυρία Καλουμένη μὲ τὴν μεγα-
λειτέραν ἡρεμίαν.

— Ἄ! Ὡστε εἰς τὰς φλέβας σας ρεῖ νερό; . . . Μά, κόρη μου, τί θὰ ἔλεγες ἂν δὲν ἐπραγματοποιεῖτο ὁ γάμος;

- Ποῖος γάμος;
- Ποῖος ἄλλος; ὁ γάμος τῆς Μαρίκας μὲ τὸν Κυπριανόν.
- Πῶς; ὥστε ὑποθέτετε ὅτι. . .
- Μάλιστα, ὑποθέτω. . . Καὶ μάλιστα θὰ ἀποροῦσα πολὺ ἂν τὰ πράγματα δὲν ἔχουν ἔτσι.

Τεταραγμένη ἡ νεαρὰ κυρία Καλουμένη τώρα πλέον, μετέβη νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὴν κόρην της. Καὶ πραγματικῶς ἐνόησεν ὅτι, κάτι ὄντως συνέβαιναν.

Ἐξεπλάγη δὲ ὑπερβολικὰ δι' αὐτό.

Ἐίχε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃ τὸν Μπρουσκάιλ γαμβρόν της, ἐπιλοδοῦσε μίαν οἰκονομικὴν εὐεξίαν καὶ ἐν καλῶς ἐπιπλωμένον σπίτι εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἐφρόνει ὅτι μόνος ὁ Κυπριανὸς μὲ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἔτρεφεν πρὸς τὴν Μαρίκαν, ἠδύνατο νὰ ἐξα-
σφαλίσῃ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας της. Μὲ τὴν ψυχρότητα δέ, τὴν ὁποῖαν διεγίνωσκεν ἡ κυρία Καλουμένη, ὄλ' αὐτὰ τὰ σχέδιά της κατέρρεον.

— Τί ἔχεις λοιπὸν ἀπὸ τινων ἡμερῶν, κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ μητέρα της.

- Τίποτε, μητέρα, ἀπήντησεν ἐκείνη.
- Μοῦ φαίνεται, ὅτι πλήττετε ἐδῶ. Πότε θέλεις νὰ πᾶμε στοὺς. . .
- Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγωμεν;
- Ὅχι, σὺ μήπως τὸ θέλεις;
- Οὐτ' ἐγώ, δι' ἐμὲ εἶναι τοῦτο ἀδιάφορον.
- Τί σημαίνει αὐτό;
- Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι. . .

Ἡ Μαρίκα ἐδίδασσε μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἐπειτα εἶπε χαμη-
λόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἔστω, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς Μπρουσκάιλ ὅταν σεῖς τὸ θελήσετε.

Τί ἠδύνατο νὰ εἶπῃ; Ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν πλάνην της; ὅτι δὲν ἠγάπα πλέον τὸν Κυπριανόν, ἀλλὰ τὸν ἀδελφόν του, τὸν μικρότερον, τὸν τρελλόν; Τί θὰ ἐσκέπτοντο περὶ αὐτῆς; Νευρικῶς ἐσφιγξὲ τὸ ἀρχαῖον γάντι εἰς τὴν χεῖρά της, τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε θέσει εἰς τὴν τσέ-
πην της ἀπὸ τινων ἡμερῶν καὶ ἐν ταυτῷ ἀνεστέναξεν κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Μάλιστα αὐτὴ θὰ μετέβαιναν εἰς τοὺς Μπρουσκάιλ. Θὰ ἔκαμνε πᾶν ὅτι ἠθέλεν. Ἐβλεπεν, ἄλλωστε, ὅτι διαλύουσα τὸν ἀρραβῶνά

της θὰ ἐβύθιζεν εἰς γενικὴν ἀπελπισίαν ὅλους, τὴν μητέρα της, τὴν μάμμην της, τὸν Κυπριανόν καὶ τοὺς γονεῖς του. Ἡδύνατο νὰ δι-
στάσῃ ἢ κόρη; ἀκόμη ἂν ὁ Βερτράνδος δὲν ἦτο τρελλός, ἂν τὴν ἠγάπα! . . . ἀλλὰ πῶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶχε ἐξέλθει τῆς καρδίας του καθὼς καὶ τὸ λογικὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του; Ἡ νεανίς οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῶν διατρεχόντων ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Βερτράνδου, ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ψυχὴ ἐκείνη εἶχε καταπνιγῆ ὑπὸ τῆς τρέλλας.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀναπολῆ πλέον τὸ λιβάδι τῆς βούσης, οὔτε τὸ φιλῆμα τῆς ἑαρινῆς ἐκείνης δειλῆς. Τὸ πεπρωμένον της λοι-
πὸν ἦτο αὐτό.

Ἡ Μαρίκα μετέβη ἐκ νέου εἰς τοὺς Μπρουσκάιλ, ἠρξισε πάλιν νὰ μειδιᾷ πρὸς τὸν Κυπριανόν καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰ πάντα εἶχε λησμονήσῃ παντελῶς καὶ ὅτι τὸν ἠγάπα ἀκόμη καὶ θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἂν καθίστατο σύζυγός του. Διατί νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀπάτης του; Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἦτο κακὸ παιδί καὶ ἡ εὐτυχία ἠδύ-
νατο νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ πλευρόν του, καθὼς εἰς τὸ πλευρόν παντὸς ἄλλου. Δὲν ἐζήτηε λοιπὸν ἡ κόρη νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸν γάμον, ἐπέ-
σπευσε τὰς προετοιμασίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξεδηλώθη ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς. Ἡ ἴδια μάλιστα μετέβη εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ εἰς τὴν μητρό-
πολιν διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὰ ἔγγραφα της καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν.

Ὡ! ἐξάπαντος χωρὶς πόθον καὶ χωρὶς ἔρωτα ἔβαινε πρὸς τὸν γάμον αὐτὸν ἐν τούτοις ὅμως ἔβαιναν.

Τὸ γάντι ὅμως; Τὸ εἶχε κάψει μίαν ἐσπέραν κλαίουσα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Δὲν ἠθέλεν ὅπως ὁ σύζυγός της εὖρη αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐνὸς παλαιοῦ ἔρωτος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐπικραίνεν.

Ἐν τούτοις διειτήρησε μετ' εὐλαβείας τὴν τέφραν τοῦ γαντιοῦ ἐκείνου ἐντὸς ἐνὸς κυτίου πούδρας. Εἰς τὴν τέφραν αὐτὴν βεβαίως δὲν θὰ ἀνεγνώριζεν ὁ Κυπριανὸς τὸ γάντι, οὐχ' ἦττον ὅμως ἡ ἀμαυρὰ αὐτῆς κόνις ἐξηκολούθει νὰ εἶναι προσφιλεῆς εἰς τὰ ὄμματα τῆς Μαρίκας.

Ἡ ἄδεια τοῦ γάμου ἐδημοσιεύθη, ὁ πολιτικὸς γάμος ἐορίσθη νὰ γίνῃ τὴν εἰκοστὴν Μαΐου καὶ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν θὰ ἐγίνετο ἡ ἱε-
ροτελεστία. Παρήγγειλαν τὰ προσκλητήρια. Τὰ πάντα θὰ ἦσαν ἔτοιμα ἐγκαίρως.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μπρουσκάιλ οἱ ἐργάται ὀπετελείωνον τὰς ἐργασίας των. Ὁ γέρον Μπρουσκάιλ ἐγέμιζε τὰς ἠχοὺς μὲ τὴν διά-
τορον φωνὴν του. Καὶ ἡ γραῖα κυρία Καλουμένη ἠμιλλᾶτο εἰς τὴν νευρικότητά μὲ ἐκείνον, εἶχε καὶ αὐτὴ τὰς προετοιμασίας της.

Διὰ τὸν Κυπριανόν ἐφαίνετο ἀρχομένη μία ζωὴ ἐκστάσεως, τὸ ἐδεικνυε μὲ τὰς κινήσεις του, μὲ τὰς χειρονομίας του, μὲ τὰς φω-
νὰς του.

Μόνη ἡ Αἰκατερίνη δὲν μετείχε τῆς νευρικότητος ἐκείνης. Τοῦ-
ναντίον μάλιστα ἐφαίνετο μᾶλλον θλιμμένη καὶ ἀπὸ τινος ἠγάπα περισσότερον ἀκόμη τὴν μόνωσιν. Ἡ αἰτία τῆς θλίψεώς της ἦτο αὐτὴ: Εἶχε λάβῃ θλιβερὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Βερτράνδον, τῆς εἶχε γράψῃ ἐκείνος, ὅτι ἀπὸ τινος ὑπέφερε.

Μαθοῦσα τοῦτο ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της νὰ τὴν σφίγγῃ ἡ ὀδύνη.

Νὰ ὑποφέρει ὁ Βερτράνδος της; νὰ εἶναι ἀσθενὴς ὅταν ὁ Κυ-
πριανὸς θὰ καθίστατο τόσον εὐτυχῆς;

Ἐν τούτοις ἐκείνη ἀπέφυγε νὰ τοῦ γράψῃ τοὺς προσεχεῖς γάμους τοῦ Κυπριανοῦ, διότι ἐφαντάζετο ὅτι ἡ εἰδήσις αὐτῆς θὰ ἐτάραττε τὸν Βερτράνδον, οὐχ' ἦττον ὅμως τὸν ἀφῆκε νὰ ὑπονοήσῃ, ὅτι κάποιον σπουδαῖον γεγονὸς θὰ συνέβαινε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν.

(ἀκολουθεῖ)

"Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλούδες, Ταινίαι μετώπου, Ται-
νίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντε-
κολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυ-
θρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΖΩΗ ΕΝΩΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Θαργήλια.

Είχον και οι αρχαίοι έορτάς επί τῆ εὐκαιρίᾳ τοῦ έαρος, ταῦτα δὲ ἦσαν τὰ θαργήλια. Ὀρθοκρουτική έορτή, τελουμένη τὴν έκτην καὶ έβδομην ἡμέραν τοῦ Θαργηλιώνος μηνός, ὅστις ἀντιστοιχεῖ σχεδὸν πρὸς τὸν σημερινὸν Μάϊον.

Κατὰ τὴν έτυμολογίαν, ἡ λέξις θαργήλια παράγεται ἐκ τοῦ θέρειν καὶ ἡλιος, διότι κατ' αὐτὴν ἐκόπτοντο οἱ πρῶτοι καρποί, ἢ ἐκ τοῦ θαργήλου, τοῦ ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτου γιτομένου ἄρτου. Ἡ έορτή αὕτη εἶχε διπλοῦν χαρακτῆρα, εὖσα τοῦτο μὲν εὐχαριστήριος ἐπὶ ταῖς ἀπαρχαῖς τῶν καρπῶν, τοῦτο δὲ ἐξιλαστήριος, τελουμένη πρὸς ἀποτροπιασμὸν τῶν λοιμικῶν νόσων καὶ ἐξιλασμὸν τοῦ θεοῦ, τοῦ πέμποντος μὲν, ἀλλὰ καὶ καθαίροντος τὸς τοιαύτας νόσους, τοῦ ἀδρύνοντος τοὺς καρπούς, ἀλλὰ καὶ ξηραίνοντος τὰ ἀνθῆ τῆς γῆς.

Κατὰ τὴν έορτὴν ταύτην εἰρωγον τοὺς πρῶτους ἄρτους ἐκ τῆς νέας συγκομιδῆς καὶ οἱ παῖδες ἐκρέμων πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν τὰς εἰροσιώνας, ἦτοι κλάδους εἰσίας, περιπεπλεγμένους μὲ ἔρια καὶ ἔχοντας προσπρεμαμένους παντοειδεῖς καρπούς, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν μὲ τὸ κρέμασμα τοῦ μῆη.

Τὴν έκτην ἡμέραν τοῦ Θαργηλιώνος μηνός ἐτελοῦντο καὶ θυσίαι εἰς τὴν Δήμητρα—Χλοήν, ἢ δὲ έορτὴ ἐθεωρεῖτο κοινὴ τοῦ Ἥλιου καὶ τῶν Ὁρῶν. Μετὰ τῆς έορτῆς συναδέετο καὶ καθαρισμὸς καὶ ἐξάγνις, τοῦ ἐθίμου δὲ τούτου ἴσως νὰ εἶναι ἀπαρχὴ ὁ φάρος τῶν νέων, τοὺς ὁποίους ἐστελλον οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Μίαια, διὰ τὸν Μινώταυρον. Ἄλλωστε καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπέμπετο εἰς Δῆλον ἡ ἱερὰ τριήρης.

Τὴν έβδομην τοῦ μηνός τούτου ἐτελεῖτο πομπὴ καὶ ἄγων κυλικῆς χοροῦ, τοῦ ὁποίου τὸ βραβεῖον ἦτο τρίπους, κατατιθέμενος ὑπὸ τοῦ νικητοῦ εἰς τὸ Πύθιον ἱερόν. Τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην ἐνεργάροντο δημοτελῶς καὶ οἱ εἰδοθετοῦμενοι παῖδες.

Μικρὰ παιδάκια, κατεβήκαμε νὰ παῖξουμε μὲ τὴ Λαύρα, τὴν ἀδελφῆ μου, στοῦ σπιτιοῦ μας τὸν κῆπο.

Χαρογαλοῦσε ὁλόγουρά μας τ' ἀνοιξιάνικο βράδυ μὲ τὰ δικὰ του τὰ μῆγια καὶ τῆς ἀσύγκριτες ὁμορφίης του. Ἀνάδιαν χρυσάφι τὰ βουνά καὶ τὰ σπίτια καὶ τὰ δένδρα. Φιλοῦσε τὴν πλάσι ἐρωτικά ὁ ἥλιος, ποῦ πῆγαινε νὰ βασιλεύσῃ.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα λουλουδία τοῦ κῆπου — κ' ἦτανε τόσα! — στοχάστηκα παρᾶμερο νὰ ξανοίγῃ, στοῦ πρασινοκόκκινους ἐπ' αἰ κλάνους τῆς τριανταφυλλιάς, ἔσα πατέμορφο μπουμποῦκι, κ' εἶπα μὲ τὴν ἄχόρταστη λαχτέρα τῆς ἡλικίας μου, στὴ Λαύρα τὴν ἀδελφῆ μου:

— Για ἰδὲς τί ὁμορφο τριαντάφυλλο θὰ γίνῃ τὸ μπουμποῦκι. Σὰν ν' ἀνοίγῃ τὰ ροδόγελα μάτια του στὴ ζωὴ νὰ τὴν χαϊρεῖται. Τ' ὁλόχρυσο τὸ δειλινὸ τοῦ πορφύρωσε τὰ μισάνοιχτα φύλλα. Στὲς ἄλλες, τῆ; γύρω μας ὁμορφίης, δὲν ξέρω ἂν τὸ τριαντάφυλλο, ποῦ τόρρα ξανοίγει, δὲν εἶναι τὸμορφότερο.

Ἄκουσε τὰ λόγια μου τὸ τριαντάφυλλο κ' ἀγαλλίσασε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Τί καλὰ ποῦ εἶναι τὰ παιδάκια! στοχάστηκα.

Ἡ τριανταφυλλιά, σιγὰ τ' ἀνάδεβε τὰ φύλλα ἀπὸ εὐχαρίστησι κ' εἶπε μέσα της μὲ περηφάνια:

— Ἐγὼ τὰ βγάξω στὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο τὰ ὁμορφα τριαντάφυλλα, γιὰ νὰ τὰ χαῖρουνται τὰ παιδάκια.

Πλησιάσαμε μὲ τὴ Λαύρα κοντὰ καὶ τὸ χαϊδεύαμε τὸ τριαντάφυλλο. Ἐκείνο ντροπαλὸ μᾶς γλυκοκύνταζε. Ἄξαφνα εἶπεν ἡ ἀδελφῆ μου:

— Νὰ τὸ κόψουμε, καλὲ Περιμλή! Στὸ ποτήρι μὲ τὸ καθάριο νερὸ θ' ἀνοίξῃ μὴν ὧρα γρηγορώτερα.

Τὸ μπουμποῦκι ἀνετριχιάσε. Σὰν νᾶβλεπε τὸ χάρο ἐμπρὸς του ζωντανὸ μὲ τὸ θεριστικὸ δρεπάνι, ποῦ κόβει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀφανίζει. Συμμάζεψε τὰ φύλλα του γιὰ νὰ προφυλαχθῆ καὶ, μὲ τὸν τρόπο ποῦ εἶχε, στοχαζότανε κ' ἔλεγε:

— Τί κακοὶ ποῦ εἶναι οἱ ἄνθρωποι! Ἄκουστά μου τόχα.

— Ὅχι, νὰ μὴν τὸ κόψουμε ἀπόψε, ἀποκρίθηκα τῆς Λαύρας. Ἄς τ' ἀφήσουμε μιὰ βραδυὰ ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιά καὶ τὸ κόβουμε τὸ πρωτὶ. Ἔτσι θὰ τὸ χαροῦμε ὅλη τὴ μέρα.

Ὀλονυκτίς ἔτρεμε τὸ μπουμποῦκι. Τί ἀγωνία ποῦ εἶναι νὰ μαρτερῆ κάνειτς τὸ θάνατό του! Ἡ αὔρα, ποῦ ἐρχότανε τὴ νύχτα καὶ τὸ νανοῦριζε, θαρροῦσε πῶς ἦταν κάποιο χέρι ποῦ πῆγαινε νὰ τοῦ κόψῃ τὴ ζωὴ κ' ἔλυωνε, ὅλο ἔλυωνε ἀπὸ τὸν κρύο φόβο. Σὰν ἐπρόβαλλε ἡ ροδόθωρη ἀγούλα καὶ συμμάζωνε ἡ νύχτα τὰ πυκνὰ μαγνᾶδια της μὴ τὴν προφθάσῃ ὁ ἥλιος, ἦλθε κ' ἡ δροσοῦλα νὰ τὸ στολίσῃ τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὰ μαργαριτάρια της, κ' ἐκείνο πάγωνε, σὰ νὰ τὸ σκέπαζε τὸ νεκρικὸ σεντόνι. Σὲ λίγο ἄρχισα καὶ τ' ἀηδόνι παραπονειτικὰ νὰ τραγουδῆ ἐπάνω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά καὶ νὰ λέγῃ στὸ τριαντάφυλλο:

— Γιατί εἶσαι χλωμὸ καὶ φοβισμένο, ἀγάπη μου; Μὴ σὲ πίκρανε ὁ ἄχαρις λαλὲς, ποῦ δίπλα σου καμαρώνει τῆς ἀνοστοπερηφάνειες του; Ποιὸς σοῦ κακομίλησε; Σὲ λίγο θὰ φανῆ ὁ ἥλιος πάλι νὰ σὲ χαϊδέψῃ. Δὲν τόνε ζηλεύω ἐγὼ τὸν ἥλιο. Ἄκου τὰ τραγούδια μου γιὰ σένα τὰ τονίζω στὴ λύρα ἀπάνω τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καῦμοῦ τῆς χορδῆς.

Τὸ τριαντάφυλλο ἀποκρίθηκε ὁλότρερο:

— Κοιμήθηκα — τί ὕπνεσ ἦτανε κ' αὐτός — τὴν ὕστερνή μου νύχτα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας μου ἀπόψε. Τόρρα, μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἡλιου θὰ μοῦ κόψουν τὴ ζωὴ. Τὰ τραγούδια σου μοῦ φαίνονται σὰν μυρολόγια. Θὰ πιῆ τὸ αἷμά μου τ' ἀκάθαρτο νερὸ τοῦ ποτηριοῦ καὶ θὰ σβύσῃ ἡ μυροδιά μου στὰ χνώτα τῆς καμαρας. Δὲν μ' ἀφήνουν νὰ χαρῶ τὸν ἥλιο, τὴν δροσοῦλα καὶ τὰ τραγούδια σου. Τί κακὴ καρδιά, ὦμῃ κ' αἰμοβόρα τὴν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι!

Τὸ πρωτὶ, ποῦ κατεβήκαμε πάλι μὲ τὴν Λαύρα τὴν ἀδελφῆ μου στὸν κῆπο, εἶχε μαραθῆ τὸ τριαντάφυλλο. Σβύσανε κ' οἱ ὁμορφίης κ' ἡ χάρες του χαθήκαν. Ἀπὸ τότε δὲν ξανακούστηκα πιά τ' ἀηδόνι νὰ γλυκοκελαῖδῃ ἐπάνω στὴν πράσινη τριανταφυλλιά τοῦ κῆπου μας. Σὲ λίγες μέρες ξεράθη κ' ἡ τριανταφυλλιά ἀπὸ τὸν καῦμό της. Μόνον ὁ λαλὲς ἐδειχε πάντα τῆς ἀνοστοπερηφάνειες του μὲ κερμάρι καὶ μὲ χαρὰ. Μὰ ποιὸς τὸν καταδεχότανε τὸν ἀνευδάδιαστο λαλὲ!

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. — Τὴν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐτήσιαι ἀρχαιρεσίαι τοῦ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου διὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔκτον συλλογικὸν ἔτος (1916-1917). Ἐξελέγησαν δέ: Πρόεδρος ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης, δικηγόρος. Ἀ' Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Χρ. Πανταζίδης, καθηγητῆς. Β' Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἐθ. Μαυρίδης, δικηγόρος. Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Εἰθ. Μαυρίδης, δικηγόρος. Εἰδικὸς Φ. Πασχαλίδης, καθηγητῆς. Ἐφορος τῆς βιβλιοθήκης ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος, καθηγητῆς. Ταμίας ὁ κ. Παν. Θεοδοσιάδης, Λογιστῆς ὁ κ. Ἰων. Ἀναγνωστόπουλος, δικηγόρος. Μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς ὁ κ. Δ. Σάρρος, καθηγητῆς. Μέλη τῆς ἐλεγκτικῆς ἐπιτροπῆς οἱ κ. Περ. Τιβέριος, ἱατρός, Αὐρ. Σπαθάρης, δικηγόρος, καὶ Σοφ. Α. Χουδαβερόδωλος. Ἐφορος τῶν ἀρχαιολογικῶν συλλογῶν ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεάδης. Ἐφορος τῆς ὄργανοθήκης ὁ κ. Ἀναστ. Μισιρλόγλου, ἱατρός. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ προεδρεῖον τοῦτο, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐπίλεκτα καὶ διαπρεπῆ μέλη τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ὑπὸ τὴν προεδρείαν ἀνδρός πεπνυμένου καὶ σεβαστοῦ, καὶ ἐφέτος θὰ ἐργασθῆ τελεσφόρως καὶ ἐπωφελῶς, ὁ δὲ Σύλλογος θέλει παρουσιάσει εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον ἀξιωματικὸν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐργασίαν.

Γάμος. — Τὸ ἀγνότερον αἰσθημα συνήνωσε μὲ τοῦ γάμου τοὺς ἀδιαρρήκτους δεσμούς ἐν Ἀθήναις δύο βλαστοὺς τῆς πόλεως μας, τὸν κ. Παντελῆν Α. Καρατζᾶν, υἱὸν τοῦ μεγάλου διδασκάλου Ἀρ. Καρατζᾶ, καὶ τὴν Εὐφροσύνην Θ. Ἀντωνιάδου, θυγατέρα τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀρχαίου δικηγόρου τῆς πόλεως μας κ. Θαλῆ Ἀντωνιάδου. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων, τελεθεῖσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ τῆς νύμφης κ. Ν. Μαρῆ, διευθυντοῦ τοῦ ταχυδρομείου καὶ τηλεγραφεῖου Ἀθηνῶν, τοὺς ἀπουσιάζοντας γονεῖς καὶ συγγενεῖς τῶν νεόνυμφων ἀντεπροσώπευσαν ὁ γνωστὸς τραπεζίτης τῆς πόλεως μας κ. Κ. Κέμπετης μετὰ τῆς ἀδελφῆς του δεσποινίδος Εὐτέρπης, ὁ κ. Κ. Μελάς, πρόεδρος τοῦ Δημοτ. συμβουλίου Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μ. Μίνδλερ, δικηγόρος, ἡ κ. Ρ. Ἀναγνωστοπούλου, μετὰ τῶν δεσποινίδων θυγατέρων της. Εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος εὐχονται ὅλοι οἱ φίλοι τὸν συζυγικὸν βίον ἀνθόσπαρτον καὶ ἀνέφελον.

Θάνατος. — Μετὰ θλίψεως ἀναγράφομεν τὸν θάνατον τῆς Αἰκατερίνης Σ. Θεοδορίδου, μητρὸς τοῦ ἐν τῷ τυπογραφικῷ κόσμῳ λίαν γνωστοῦ μηχανικοῦ-πιστοῦ κ. Ὀδυσσεὺς Σ. Θεοδορίδου. Ἡ κηδεῖα τῆς μεταστάσης ἐγένετο τὴν Παρασκευὴν ἐν Σαλματομβρουκίῳ. Εἰς τὸν τεθλιμμένον υἱὸν αὐτῆς ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ μας συλλυπητήρια.

Μνημόσυνον. — Τὴν Κυριακὴν τελεῖται ἐν τῷ ἐν Εὐλοπόρτῃ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Ν. Καλλίτη. Οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην του καλοῦνται, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετῆν.

Τὰς ἀγορὰς σας εἰς τοῦ
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,
παραπλεύρως τοῦ Τοκατιάν.
Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη
εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ
Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ ἐδρῶκεται: Πανιὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιοτήτων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στορία, τραπεζομάνδουλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων. Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν προπληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρῆλῆ χάν, ἀριθμ. 11. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦνται ἀπὸ τὴν ροήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ταῦ νεωτέρου συρμεῦ εἰς τὸ κατὰστημα τῆς δεσποινίδος ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Δίοδος Τοῦνελ, ἀρ. 5. Ἐν αὐτῷ θὰ εὕρετε προθυμίαν, ταχύτητα, ἀφθονίαν ὑλικῶν καὶ τιμὰς εὐθηνότατας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλίε, 86-90, Τηλέφ. 1105.

Πόθος.

— 'Ω! αγαπητή μου πενθερά, πόσον λυπούμαι, που δέν μπορώ νά σ'ας στείλω, παρά έδω κοντά για νά παραθερήσετε!

Φιλοπονία.

— Και ή κυρία σου, λέγεις, ότι εργάζεται;
— Τί λέτε, κύριε, δέν σηκώνει τό πρόσωπόν της άπ' τή μπογιά.

Συνέπεια.

— 'Όταν ένυμφεύθη ήτο τυφλός.
— Και έθεραπεύθη;
— 'Εξάπαντος' άφου τήν έχώρισε...

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΠΕΝΘΕΡΑ ΜΟΥ

('Ο γαμβρός βαδίζει χωλαίνων).

— Πώς πονώ!... Θεέ μου! Νά κουτσαθώ εις τέτοια ήλικία! 'Ω, ό Θεός είναι πάνσοφος. Σ'ας παρακαλώ νά μή μου τό άμφιοθητήσετε... 'Όχι, όχι, δέν σ'ας τό επιτρέπω. Είπέτε μου ό,τι θέλετε, ό,τι οί διδάσκαλοι παραδείγματος χάριν είναι οί πλέον ντιστεγκέδες άνθρωποι του κόσμου, όλα, όλα τά πιστεύω. 'Αλλά μή μου ειπήτε ότι ό Θεός δέν είναι πάνσοφος.

Δέν έχω καμμίαν δυσκολίαν νά σ'ας πείσω, άφου έχω τήν... πενθεράν μου. Σερβιρισθήτε, εκ του προχείρου, μίαν φωτοτυπίαν της.

Τό μαλλί της πρό είκοσαετίας έπαυσε νά πενθηφορή, υπενθυμίζον ήδη τάς άπροσιτωτέρας κορυφάς των 'Ιμαλαίων. Πολλά βραχώδη μέρη, τά δέ φυτευμένα... χιονοσκεπή. 'Αλλ' άν δέν έχη τό μαλλί του λύκου, έχει φεύ! τους οδόντας του, Τί τρώγει, ένας Θεός—parodon— τό βιβλίον των έξόδων μου τό ξεύρει. 'Αλλά δέν έχει μόνον τους οδόντας κοπτερούς. 'Εχει μίαν γλώσσαν, ή όποία τσακίζει τόσα κόκκαλα, όσα δέν ήμπορεί νά τσακίση ό Μοϋργος, τό μανδρόσκυλο του γείτονός μου. Τά μάτια της είναι δύο οβυσμένα ήφαιστεια, τά όποία αναδίδουν κιτρινωπήν φλόγα, όταν θυμώνη, ό δέ θυμός της είναι μία αδιάκοπος, κεραυνώδης όμοθροντία, διαρκούσα τόσας ώρας, όσας έχει τό ήμερονύκτιον και άναστατώνουσα όλα τά γειτονικά σπίτια και τήν... σπονδυλικήν στήλην

μιάς δυστυχοϋς ύπηρετίας, ήν άποκαλεί ψυχοκόρην, διά νά έχη βέβαια τό δικαίωμα νά τήν δέξη περισσότερον. Είς τήν ράχιν της φέρει τόν Λυκαβητόν, εις δέ τάς χείρας τόν χάρτην των ποταμών όλου του κόσμου με τάς αιωνίως έξωγκωμένες φλέβας της. Είς τήν θέσιν των χειλέων έχει δύο κακοσιδερωμένες σουφρες άπό καουτσούκ. 'Αλλ' άπαλλάξατέ με πάσης άλλης περιγραφής διότι πλησιάζω εις τ' αυτιά της, και άν θελήσω νά τά θίξω, πρέπει νά καταφύγω τουλάχιστον εις τόν κώδωνα της εκκλησίας...

Αυτό λοιπόν τό έξοχον καλλιτέχνημα του... Διαβόλου, είναι ή πενθερά μου, άπροσδιορίστου χρώματος και ήλικίας. Και τί δέν έμνηχανεύθη διά νά τήν ξεφορτωθώ! Του κάκου! 'Όταν αίφνης χθές—δ, είναι πάνσοφος ό Θεός—μου έρχεται μία

φωτεινοτάτη ιδέα: 'Επρόκειτο νά κάμη τήν δεκάπενθήμερον έξοδόν της άπό τό σπίτι. Δέν χάνω καιρόν και άλείφω τής σκάλες με λίπος, ώστε κατορθομένη νά πέση κάτω και... νά μή σηκωθή πλέον. 'Ιδρωσα έως ότου τελειώσω, όταν νά, και ξεπροβάλλει εις τό πλατύσκαλον ή πενθερά μου, με έν άγροκήπιον, αντί πύλου, εις τήν κεφαλήν και μίαν τεραστίαν όμβρέλλαν τής βροχής, ένψ έξω ό ήλιος εκαιε φρικτά. Δέν έπρόφθασα νά άντικρύσω τόν ήλιον της δυστυχίας μου και ως βόμβα πίπτει επάνω μου, εις όγκος 89 οκάδων, ένψ ή όμβρέλλα της σφηνούται, ως καρφή, μεταξύ των σκελών μου. Τί επικολούθησε τήν στιγμήν εκείνην δέν περιγράφεται. 'Εν σύμπλεγμα με δύο κεφάλια, με τέσσαρα πόδια—τέτοιον ζψον που ήμουν!—με τέσσαρα χέρια, σοστή Λερναία 'Υδρα. Και συνεπεία της πτώσεως αυτής ήτο ότι έστραγγάλισα τό πόδι μου, τό όποιον ήτο άσυνείσθητον εις τιαυτα πενθερικά βάρη και τώρα, ειπέτε μου είναι ό Θεός πάνσοφος ή όχι; 'Α. μή μου τό άμφιοθητήσετε, ιδίως όσοι έχετε τό μέγα εύτύχημα νά έχετε πενθερές, Μεγάλη, νά σ'ας πώ, εύνοια του Θεου χρειάζεται, διά νά καταντήση κανείς εις τήν θέσιν μου. 'Εσπασα τό πόδι μου, έχάλασα τή σκάλα με τό λίπος, και τό φρικωδέστερον, ή πενθερά μου ζή, ζή, κύριοι, και βασιλεύει!... 'Αλλά μήπως είναι αυτό μόνον; Είχε τήν αναίδειαν, ένψ έγω ξεφωνούσα από τους πόνους, νά ριχθώ επάνω μου, νά με φιλήση και νά μου ειπή:

— Σ' εύχαριστώ, γαμβρέ μου, που μ' έσωσες. Συλλογίσου τί θα έπάθαινα άν δέν ήσουν εμπρός στή σκάλα!...

Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΣΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Και κατά τήν εβδομάδα ταβήν προβάλλονται εκλεκτόταται ταινία. Μετά τό έργον:

Ο ΜΟΝΑΚΡΙΒΟΣ ΥΙΟΣ

δράμα εις τρία μέρη, αρκετά ένδιαφεροβης υπόθέσεως, έπακολουθεί τό κοινωνικόν δράμα:

ΣΕ ΑΓΑΠΩ

ειλημμένον εκ του όμώνυμου μυθιστορήματος. 'Εν αυτώ οί χαρακτήρες είναι ψυχολογημένοι και ακριβείς, είναι τελείως ζωντανοί και πάλλοντες. 'Η ήρωίς του δράματος, ή Γενεβιέβη, ή έγκαταληφθείσα και παραγνωρισθείσα σύζυγος, δέν καταφεύγει εις μέσα εκδικήσεως κατά του άνδρός της, δέν κάμνει, ό,τι και πάσα άλλη. 'Εν τή καρδιά της κυριαρχεί ό έρωσ και ή συζυγική άφοσίωσις υπερεπεί τής εκδικήσεως. Τό ΣΕ ΑΓΑΠΩ είναι έργον εις τάς σκηνάς του όποιου όλοι πρέπει νά έντυφίσουν.

'Ας Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ παρέχον έκπτωσην 50 0/0 εις όλας τάς παραστάσεις και τάς θέσεις του ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ. (Θέατρον Βαριστέ).

'Ας Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ παρέχον έκπτωσην 50 0/0 εις όλας τάς παραστάσεις και τάς θέσεις του ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρών ως τά μόνα κατάλληλα δι' αναρρωνύοντας, αδυνάτους και αναιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, αριθμ. 52